

CURRER BELLOVÁ:

SIROTEK LOWOODSKÝ

DÍL PRVÝ PŘELOŽIL DR. KAREL FUNK

Předmět ten zdál se být podivnou volbou ku zpěvu pro tak tak malé dítě; ale domnívám se, že hlavní účel tohoto projevu spočíval v dychtivosti naslouchatí předstávám lásky a žárlivosti, pronášeným slabým hlasem dítěte; v každém případě, myslila jsem, že to byl úkol nevhodný. — Adéla přednesla zpěv ten dosti zvučně, skočila mi s křínou a pravila:

„Teď, slečno, přednesu vám nějakou báseň.“
Zaujímaví vážně držení těla, počala:

„La Ligue des Rats; fable de la Fontaine.“ (Spiknutí krysa, báska od Lafontaine.)

Na to přednesla krátký ten kus povzneseným a výrazným hlasem, zachovávala přesně veškerá rozdělení a doprovázela vše vhodnými posunky, neobvyklými v jejím věku, jež však dokazovaly, že byla pevně vycvičená.

„Naučila tě matka tomuto kousku?“ ptala jsem se.

„Ano. Ona také právě tak říkala: qu'avez vous done? Lui dit un de ses rats; parlez à moi, de la Ligue des Rats; parlez à moi, de la Ligue des Rats — tak — by mi okázala, jak zvýší hlas při této otázce. Mámi vám teď něco zatančit?“

„No, toto stačí; avšak, když matka tvá odešla, jak jí řečla, k svatě Panně, u koho jí pak žil?“

„U paní Frederikové a jejího muže; pečovala o mne, ale není nikterak mou příbuznou; myslím, že jest chudá, neboť neměla tak pěkný dům jako matka. Nebyla jsem tam dlouho. Pan Rochester se mne ptal, chci-li jíti do Anglie a žít u něho, a já řekla ano, neboť jsem znala pana Rochesteru dříve, nežli paní Frederikovou, a on choval se vždycky ke mně velice laskavě, dáváje mi krásné šaty a hračky; ale vidíte, že nedrží slovo, neboť odvezl mne do Anglie, ale sám se zase vrátil zpět a já ho nikdy nevidím.“

Po snídání odešla jsem s Adélou do knihovny, kteroužto světnici ustanovil nám pan Rochester za učebnu. Většina knih byla zavřena v zasklených skříňkách; jedna však byla otevřena, obsluhuje vše, čeho bylo potřeba k prvým počátkům vyučování, také několik svazků lehbé literatury, básně, cestopisy, životopisy a romány a p. Snad domníval se (pan Rochester), že to stačí úplné soukromým potřebám učitelky; a skutečně byla jsem pro tu dobu úplně spokojena; v porovnání se skrovnými dílky, jež v Lowoodu jen tu a tam mohla jsem přečísti, zdálo se mi to býti hojnou zří záživou a poučením. V témže pokoji nalézalo se salonní piano, úplně nové, mající krásný zvuk, rovněž stojan k malování a dva globy.

Shledala jsem, že moje seho-vanka je dosti účelivou, ač ná-chylnou k nepozornosti; nebýtval zvyklá žádnému pravidelnému zaměstnání. Soudila jsem, že bylo by nespřímné, obmezovati ji příliš hneď s počátku; a tak, když předfíkala jsem jí část učení a počula jsem se s ní trochu, a když pokročilo k poslednímu, dovolila jsem jí zpět k její chůvě. Až do oběda zaměstnávala jsem se pak tím, že jsem pro ní kreslila několik malých obrázků.

Když jsem šla po schodech nahoru pro desky s obrázky a tužky, volala paní Fairfaxová za mnou:

„Myslím, že již je po vašem ranuší vyučování.“

Nalézala se v pokoji, jehož dveře byly otevřeny.

„Vešla jsem tam, když mne oslovila.“

„Byl to veliký, krásný pokoj, o-patřený červenými záclonami i židlemi, jaká-li tureckým kobercem, stěny byly vykládány tabulemi a ořebovaného dřeva; jediné široké okno bylo bohatě vyzdobeno tabulemi z bronzového skla; vysoký strop byl krásně vykládan.“

„Paní Fairfaxová čítala právě váky z červeného polodrahokamu, jež stály na kredenci.“

„Jak krásný to pokoj!“ zvolala jsem, rozhlížejíce se kolem. „nikdy před tím neviděla jsem něco tak nádherného.“

„Ano, je to jídelna; právě jsem otevřela okno, aby sem vniklo trochu vzduchu a slunce, neboť ve světnicích, kde nikdy nebydlí, vše brzo začne plesnivět; ve společenském pokoji vypadá to jako ve sklepě.“

Ukázovala na široký oblouk, shodující se s oknem, s něhož visela právě odhalená záclona, barevná tyrským náchem. Vystoupila jsem k němu po dvou širokých schodech a dívajíc se ven, soudila jsem, že dívám se na nějaké žarovné místo; tak krásným zdál se být mým nezvyklým očím onen pohled dolů. A přece byl to jen krásný společenský pokoj a za ním dámský pokojík, obojí vyzdobené bělavými koberci, na nichž zdály se ležeti nádherné věnce z květů; stropy byly ozdobeny sněžobílými vykládanými z broznu a bílých listů ze sádry, pod nimiž odrážely se jako bohatá protiva červené pohovky a turecké divany. Ozdobu na hledém křibu byly z lesklého českého skla, rubínově červeného, a ve velikých zrcadlech mezi okny viděti bylo pozpovu onu povšechnou směs barvy sněžobílé a ohnivě červené.

„V jak krásném pořádku udržujete tyto pokoje, paní Fairfaxová,“ pravila jsem, „není tu prášku ani pavučin; a kdyby nebylo toho studeného vzduchu, člověk by myslil, že pokoje jsou obyčejně každodenné.“

„Nu, slečno Kyrová, ačkoliv pan Rochester navštěvuje tyto pokoje velice zřídka, mívá ve zvyku přicházeti náhle a neotekávaně; a poněvadž jsem zpozo-rovala, že je velice mrzí, zastihne-li něco neurovnáno a musí-li s hlukem a hřmotem teprv při jeho příchodu vše býti upraveno, uznala jsem, že bude nejlépe, budou-li pokoje stále držeti pohotov.“

„Je pan Rochester mrzutý člověk podivinských požadavků?“

„Ne právě tak; avšak má vkus šlechtice a očekává, že jeho věci budou v souhlase s tím zařízením.“

„Máte jej ráda? Je vůbec oblíben?“

„Ó, ano. Rodina jeho byla tu vždy vážená. Téměř veškerý kraj v okolí, až kam dohlédnete, náleží od nepaměti Rochesterům.“

„Dobře, avšak — nechme jeho pozemky stranou — líbí se vám? Je oblíben sebou?“

„Není příčiny, proč by se mi nelíbil, a myslím, že jeho nájemníci považují jej za spravedlivého a hodného pána, ačkoliv nikdy dlouho mezi námi neprodělav.“

„Nemá však žádných zvláštností? A jaká jest jeho povaha?“

„Ó, jeho povaha je snad bezúhonná; je sice podivinský; cestoval mnoho a viděl asi hodný kus světa. Mohu říci, že je zkušený člověk, ale nemluvila jsem s ním nikdy příliš mnoho.“

„V jakém směru je podivn?“

„Nevím; není snadno to říci — není v něm nic nápadného, ale přece to cítíte, když s ním mluvíte, neboť nevíte nikdy určitě, zda mluví v žertu nebo vážně, souhlasí-li s vámi nebo odporuje; nerozumíte mu úplně —krátka — alespoň já mu nerozumím; ale to nemá žádných následků, neboť je velice hodným pánem.“

„To byla vše, co jsem se od paní Fairfaxové dověděla o našem společném zaměstnavateli; jsou lidé, kteří nedovedou vykraditi povahu člověka anebo popsati a vylíčiti nejnapádnější ryxy na člověku i věcech; dobrá paní ná-ležela zřejmě k tomuto druhu lidí.“ Pan Rochester byl v jejich očích panem Rochesterem; byl u ní šlechticem, venkovským statkářem a nic více; nestála se a nepátrala dále a zřejmě divila se mně, že přeci si nabýtí u níž správně určítejšího.

Když jsem opustila jídelnu, navrhla mi, že ukáže mi ostatní ohydli; a tak následovala jsem ji

po sehodech dolů i nahoru, obdivuji se, kamkoli jsme přišly, neboť vše bylo krásné a pěkné u-rovnané. Veliké síně v průčelí zdály se mi býti obzvláště velko-lepě; také některé z pokojů ve třetí patře, ať tmavé a nízké, byly přece zajímavé svým staro-bylým rázem. Nábytek dříve umístěný v nižších komnatách byl čas od času, jak moda se měni-la, odnášen sem a tak při neúpl-ném světle, vnikajícím sem úzkým oknem, bylo viděti postele sto let staré, akříné dubové nebo ořebované, jež s podivně vřezá-vanými větvenými palmovými a hlavními andělů vypadaly jako ži-dovská archa úmluvy; řady staro-robylých křesel s vysokými úz-kými opěradly, ještě starší pak stoly, na jejichž polštářovitém povlaku ještě teď bylo viděti stopy napolo vybledlého vyšívaní, na němž byly pracovaly prsty, které již po dva věky práchevív-ly v hrobě.

Všecky tyto starožitnosti do-dávaly třetímu patru Thornfield-Hallu vzhledu domu minulosti, s chránky starých památek. Líbi-li se mi za dne ono ticho, za-smušlost a sveráznost, panuje-li v těchto pokojích, ale za žádnou cenu nebyla bych odpovídala v noci na některé z těch těžkých a širokých postelí, z nichž některé byly uzavřeny zdí z dubového dřeva, jiné pak zastíněny staro-bylými anglickými záclonami, hu-stým vyšívaním pokrytými, zná-zornější tvary podivných květin a ptáků a ještě podivnějších by-tostí lidských — což všechno vy-hlíželo tak podivně při bledém světle měsíceřím.

„Spí služebníci v těchto po-kojích?“ tázala jsem se.

„Ne, ti obývají řadu malých pokojů v zadní části domu, zde nespí nikdy; mohli by se skorem říci, že je nějaká strašidla v Thornfieldu, musilo by se zde zdržovati.“

„Myslím také tak; tož není zde strašidlo?“

„Neslyšela jsem o žádném,“ odvětila s úsměvem paní Fairfaxová.

„Ani nějaká podání o du- chách? Žádné báchorky nebo strašidelné historie?“

„Myslím, že ne; a přece se ří-ká, že Rochesterové byli svého ča-su rod spíše násliniek než míru-milovný; avšak snad právě proto odpočívají teď klidně ve svých hrobech.“

„Ano, po životě plném zimní- něho chvatu spí tiše —“ bručela jsem k sobě.“

„Kam jdete teď, paní Fairfaxová?“ ptala jsem se, vidouc, že chce odejít.“

„Na půdu; chcete jíti s sebou a podívatí se na vyhlídku odtam- tud?“

Následovala jsem jí po velmi úzkých sehodech na půdu a pak po žebříku padacími dveřmi na střešou domu.

Byla jsem nyní ve stejné výši s kavčí osadou a mohla jsem di-vati se do jích hnízd. Nahnuví se přes cimbuří a shlížejíce dolů, přehlédla jsem krajinu jako na mapě, viděla jsem široký trávník, jenž jako akksamit těsně lemoval omšelé základy budovy, pole rozsáhlá jako sad, porostlá tu a tam starými stromy; suchý, čer-nohnedý les, rozdělený cestou zřejmě zarostlou a zelenější mechem než stromy svým listím; ko-stel u vrat, slinice, tíché kopec — vše odpočívající v slunci pod-zimního dne; obzor ohraničený jasným nebem, azurově modrým, tu a tam perleťové bílými oblá-čky jako pokropeným.

Ani jeden rys v tomto obraze nebyl odpuzující, vše bylo roz-košné. Když jsem se odvrátila a prolezla opět padáčkem, ani jsem neviděla na cestu po žebříku; půda zdála se být temnou jako sklep u porovnání s modrou, sluncem osiřenou klenbou nebe-skou, na níž jsem se dívala, a s pohledem na rostlinstvo, nivy a zelené vřehy, v jichž středu ná-ležte se dům a na které dívala jsem se se zálibou.

Paní Fairfaxová zůstala ohvil-v v zdu, by zavřela padací dveře, já pak nalézla kmatánsu východ- ných a sestoupala pak po úz- kých padákových schodech; sřez- kála jsem se na chvíli v dlouhé chodbě, na kterou vedly a jež dě- lila od sebe přední a zadní pokoje třetího patra; ukáz, ukáz a tem- ný chodba ta, jsou opatřena to-

liko jediným okénkem daleko na konci a dvěma řadami malých, tmavých, vesměs uzavřených dve- ří, vypadala jako chodba v hra-dě Modrovousově.

Mezitím, co kráčela jsem pomá- lu dále, došlo k sluchu mému zvuk, jež bych v tomto tichém místě naprosto nebyla čekala — totiž smích — podivný smích, byl ostrý, jako vynucený a ne radost- ný.

Zastavila jsem se; smích ustal, avšak jen na okamžik, na to za- čal znovu a to hlasitěji, neboť po- prvě i při své pronikavosti zněl tiše, nyní přešel v křiklavý řeh- tot, jenž zdál se buditi ozvěnu ve všech opuštěných světnicích, ač- kolí vznikal pouze v jedné a já byla bych mohla ukázati na dvě- ře, odkud vycházel.

„Paní Fairfaxová,“ volala jsem, neboť slyšela jsem nyní, jak sestupuje po velkých schodech. —

„Slyšela jste ten hlasitý smích? Kdo je to?“

„Nejspíše někdo ze služební- ctva,“ odpověděla, „snad Gracie Poolová.“

„Slyšela jste to?“ ptala jsem se opět.

„Ano, jasné; často ji slyším, síje v jednom z těchto pokojů, někdy je s ní Len, a tu počínají si pohromadě hlouct.“

Smích opakoval se nyní přery- vaným hlasem a končil podivným nručením.

„Gracie!“ zvolala paní Fairfa-xová.

Neočekávala jsem odpovědi od oné Gracie, neboť smích tak smutný a nepřirozený, že jsem nikdy takového neslyšela, ale kdýby nebylo právě poledne a kdýby nějaká strašidelná okol- nost byla se přidružila k této po- divné příhodě — neboť okolí ani doba nebyly pro děs příhodné — rozhodně byl by se mne zmocnil pověřivý strach. Avšak výse- dek ukázal, že moje zděšení bylo pouhou bláhností.

Dvěře blíže mně se otevřely a vyšla z nich služebná žena, ve vě- ku od třiceti do čtyřiceti let, ruce- matná, zrzavá, přítloušťá, a dra- nou, ošklivou tvář; stěží bylo lze si představiti bytost méně romanti-ickou nebo strašidelnou.

„Děsátá přílíh veliký hluk, Gra- cie,“ pravila paní Fairfaxová. —

„Pamatuj na rozkaz!“

Gracie se mlčky uklonila a za- se vešla do vnitř.

„Osoba ta šíje a pomáhá Lee v domácnosti,“ pravila vdova; „ne- ní sice úplně bez vady, ale přece počíná si dost správně. Ale jak jste byla dnes spokojena se svou chovanou?“

Hovor obrátil se nyní na Adé- lu; pokračoval, až dosáhly jsme světlejší a veselejší oblasti dole- ní.

Adéla přiběhla nám vstříc, v přední volajíc:

„Mes dames, vous étes servies,“ a dodala: „J'ai bien fait, moi.“ (Máte připraveno jídlo — já mám notný hlad.)

Oběd byl hotov, očekávaje nás v pokoji paní Fairfaxové.

Kapitola XII.

Vyhlídka na příjemné živobytí, jež zaručovalo mi moje první tí- ché přijetí v Thornfield-Hallu, nebyla zklamána jeho delším se- známením se s místem a jeho oby- vateli.

Paní Fairfaxová byla tím, čím se býti zdála, totiž paní mírné a laskavé povahy, náležitě vy- chování a bystrého dávtipu.

Svěřenka má byla velice živé dítě, poněkud vyvýškané a zane- dhané a tudíž někdy vrtavá; avšak kdýž byla dosela svěřena se péči a kdýž nikdo nevněšoval se nerouzně do svých plánů na její zlepšení aniž je rušil, brzo ztratila své malé nespůsoby a sta- la se poslušnou a účelivou.

Neměla sice veliký vloh a zvláštních rysů povahy, ani vý- značně vyvinutý vkus nebo cit, jímž by byla jen o palec převyžo- vavla obyčejné dívky; ale neměla také chyb nebo nedostatků, jež by jí zase byly snižovaly. Cítila zdravé pokraky, chovající pro svou živou, ač snad ne hlubokou ná- klinnost; svou prostotou, veselým zvařláním a snahou zálibit se mi, zvedla ve mně jistý stupeň pří- chýlnosti, jenž stačil učiniti nás obě spokojenými při vzájemném obcování.

Te snad — par parenthesis — budou považovati za příliš chlad- nou řeč ti, kteří blázní vznešou

Zdarma Pro Muze

50,000 KNIH

Uplně Zdarma

Je to záračná kniha a posílá se POUZE MUŽŮM. Ona vám poví prostou, pochopitelnou řeč, jak lze vyléčiti straccenou mužnost, otravu krve či syfilis, ztrátu životní síly, ztrátu síly, újedy, nezalivnost, žalučeni, jatelní, ledvinová a míchňtová nesázka, revmatism, kapavku a nové chycené nemoci, sřazenou roury močovú a všečny nemoce, vlastní mužim, ve vašem vlastním domové, privatně, tajně a za velmi nízkou cenu. Tato besplatná kniha vám poví, proč trpíte a jak můžete se trvalo vyléčiti. Obsahuje celé skladečné včdomosti — právě to, co každý ženatý i svobodný muž měl by věděti. Tato kniha byla sepsána lékařem, který víceletá léta studiu a zkoumánú těchto zvláštních nemocí.

Pamatujte, že se posílá naprosto zdarma, vyplacené, v prosté zapečetěné obálce. Neposlejte žádných peněz — pouze napište zlatělné svoje jméno a adresu na spodní kupon a pošlete nám jej ještě dnes.

KUPON NA BEZPLATNOU KNihu.
DR. JOS. LISTER & CO.
B. 702-22 Fifth Ave., Chicago.

Pánová! Die vašl nalžky by Liych postern, kdybyste mi pošali doleč zdarma jednu z vašich besplatných knih pro muže.

Jméno.....
Úlice a č.íslo.....
Město.....

nauky o andělské povaze dětí a že je povinností jejich vychovatelů zhořžovatí dětí jako modly; avšak já nepíji proto, bych lícotčila samolibosti rodičů, nebo opěťovalu něco jako ozvěnu, nebo alych podporovala podvod; říkám prostě pravdu.

Měla jsem svědomitou starost o prospěch a pokrok Adély i tichou náklonnost k malé té dívce; právě tak jsem cítila vděčnost k paní Fairfaxové za její laskavost i roz- koš z její společnosti rovnajíc se tichému ohludu, jež chovala ke mně, i ze skromnosti její povahy. (Pokračování.)

Marie Boutinová

—dávědná švadlena—

- čís. 1410 So. 13. Str., Omaha.
- Die nejnovější mody sa ženy
- příměšně zhotovuje šaty pro vše- cky příležitosti. — Úplně spoko- jenost zaručena. 331f

Kotěra & Sloup

vlastní ložné zásobení obchod- grocerní a železářský, č. 1201 So. 10. Str. Tel. Doug. 5073.

Hospodyně očísti vády peníze, bu- dou-li s námi obchodovati. Vždy šer- svě málo a ve více. 471f

Nejllepším místem k nakupování stavebního dříví, jest

česká dřevařská ohrada.

Chicago Lumber Co.,

na 14. a Marcy ul., Omaha, Neb. 491f

Čestí prodavači Vás vždy ochotně a vzorně obslouží.

Pozor! Pozor!

Budte bedlivými, kdýž opouštíte káru a neobcházejte jí nikdy zadem, dokud jste se dříve nepřevěděli, že nejede jiná kára opa- ným směrem. Nepozornost může snadno býti příčinou vážné nehody. Pomozte nám svým počínáním, zabránit možnému případu neštěstí.

Omaha & Council Bluffs Street R. R. Co.

Pozor na zrak!

Škla na oči připravujeme die nejnovější metody. Má- te-li slabý zrak, neodkládej- te, bude to jen ku vašemu prospěchu.

Boleni hlavy, závrat od- straní často dobře přispó- bené brýle. Tisíce lidí jsou uspokojili. Ceny mírné. 281f

A. Cecha & Oldřich Cecha,

registrovani čestí optikové 1248 So. 13. Street, Omaha

HOTEL HARNEY

Nový Hotel Harney, úplně o- hnívdorný, moderně zařizený v každém ohledu. Ceny mírné, \$1.00 a \$1.50 denně s pokoje. Obsluha vzorná. Jan. 1140

Telefon hotelu: Doug. 1288. Tel. hostince: Doug. 6006.

RON 14. a HARNEY UL., OMAHA

CALIFORNIE

ná občitní pošítky, box kostí, box krap, box shuchých věcí, box občitně umělovořtosti. Mi dobet vody a širokou půdu. Dost! akcí Vás očistí. Urážka občitně pasaušského přístupu a světešv vy- stařena jsou ověřována na kón.

Pišta si o knihu „California a její vřehy“ a ověříte poznání 11f

Josef Křikač, Clarkson, Nebr.